

Ο Βασιλιάς ηθέλησε να πάει στο κυνήγι
μ' εξηνταπέντε άρχοντες, μ' ογδόντα παληκάρια

με του Παπάνου τα παιδιά, και με τον Κωσταντίνον.
Ολημερίς γυρίζουσι, κυνήγι δεν ευρήκαν,
εκεί στα κλινογέρματα, δυό ώρες να βραδιάσει,
θωρούν λιοντάρι κ' έρχεται, λιοντάρι κατεβαίνει,
κ' ήλαμπεν το κεφάλι του, σαν το γλαμπρόν φεγγάρι,
κ' οπίσω η νωρίτσα του σαράντα κόμπους κάνει,
και κάθε κόμπος έγγραφε σαράντα δεν φοβούμαι.
Προς την μεριάν του Κωσταντή χριμνητιρά και πάει,
κι ο Κωσταντής το τράβηξε, κι οπίσω το γυρίζει.
- Μόλα Κώστα τον μαύρον σου, προς το λιντάρι σύρε.
- Φοβούμ' αφέντη βασιλιά, μη πας και με χαλάσεις.
- Μα τ' αγιοκόρφι, που βαστώ, μα το χαϊμαλί μου,
μα την Κωσταντινούπολιν, Κώστα μου, μη φοβάσαι".
Με τέσσερα τον ήπγιασε, με πέντε τον ζουλίζει.
Όσ' άρχοντες τον ίδασιν εντιζηλέψασιν του.
- "Θωρείς, αφέντη βασιλιά, αυτόν τον Κωσταντίνον;
αγάλι αγάλι να πιαστεί, κι αγάλια να τον δέσεις,
κι αγάλια να τον βάλετε σε πύργο σιδερένιο,
σε πύργον ολοσίδερον, βολιμοσκεπασμένο."

Και μια Λαμπρή, μια Κυριακή, μια όμορφην ημέρα,
αγάλι αγάλια πιάνουν τον, κι αγάλια δένουσιν τον,
κι αγάλια παν και βάλλουν τον σε πύργον σιδερένιο,
σε πύργον ολοσίδερον, βολιμοσκεπασμένο."
Κι αφέντης του προσγεύγουντον κάτω στην Βαβυλώνα,
και το κρασίν οπού 'πινε πολύ θολό του 'φάνει.
- "Σήμερον τον υιούκα μου, σε βρόχια τον εβάλαν,
σε βρόχια και σε σίδερα, σε φυλακές μεγάλες."
Τον μαύρον του χαλίνωσε, πηδά, καβαλλικεύει,
κι ο μαύρος του τον ηύγαλε στον πύργο από πόξω
δόνει του πύργου μια κλωτσιά, και πάει μέσα κι όξω,
κι απ' το χεράκι τον αρπά, στου βασιλιά τον πάει.
- "Θωρείς, αφέντη βασιλιά, τούτον τον Κωσταντίνο;
ήθεν του κάμεις τίποτε και είθε τον χαλάσεις,
εσέ και την βασιλίσσαν ήθελε να βοθρίσω
και την Κωσταντινούπολιν χοίρους να την γεμίσω."